

กว่าจะมาถึงวันนี้

เราเติบโตอยู่ในหมู่บ้านชนบททางทิศตะวันตก ของอำเภอเมืองจังหวัดชัยภูมิ
เรามีพี่น้องร่วมชาติตายกัน จำนวน ๕ คน เราเป็นคนที่ ๓ ครอบครัวเรามีความเป็นอยู่ไม่
แตกต่างจากชาวบ้านมากนักบางครั้งอาจจะดีกว่าด้วยซ้ำไป ครอบครัวคนอื่นมีพ่อแม่พร้อม
หน้ากันแต่เรามีแต่แม่และพี่น้องกับยาย พ่อหรือท่าที่เราจำความได้ท่านไม่ได้อยู่กับเราท่าในไร่
เนื่องจากพ่อต้องทำงานต่างพื้นที่ตามภารกิจของทางราชการเป็นตำรวจตระเวนชายแดน ด้วย
เหตุนี้ทำให้พ่อแม่มีหลายบ้าน ในใจลึก ๆ เราน้อยใจที่ไม่ได้รับการดูแลจากพ่อแม่ที่ทำงาน
ตัวเป็นเกี้ยวเพื่อนาเลี้ยงครอบครัวที่มีลูกตัวเล็ก ๆ อยู่ในวัยกำลังกินและเล่าเรียนหนังสือ
รายได้ที่พ่อแม่ไม่พอจ่ายเราเห็นแม่ทำงานทุกอย่างตั้งแต่รับจ้างได้ค่าแรงวันละ ๒๐ บาท
แม่ก็ทำเพื่อนาเงินช่วยจนเจ็ครอบครัว แม่พยายามทุกวิถีทางเริ่มตั้งแต่เรียนวิชาชีพเพิ่มเติม
ด้านเสริมสวยเพื่อนารายได้เพิ่มแม่เรียนเย็บผ้าแม่ทำทุกอย่าง แม่เป็นคนเก่งที่รู้ดท่าที่เราพบ
เห็นมา เราต้องจำใจออกจากโรงเรียนเพื่อช่วยเหลือครอบครัวโดยระยะเวลาที่สั้นๆและน้องๆ
ได้เรียนหนังสือต่อในระดับสูงขึ้นเราออกมาช่วยแม่ทำงานเพื่อช่วยนาเงินใช้หนี้หนี้หนี้การเกษตร
ที่แม่กู้ยืมมาใช้จ่ายในครอบครัว ในปีแรกที่ทำงานเราทั้งเหนื่อยทั้งคิดว่าจะได้ขายข้าวและได้เงิน
มาใช้หนี้ เป็นอาชีพที่เอาพลังรู้ผ่านน้ำรู้ดินที่บรรพบุรุษปู่ย่าตายายที่ทำสืบต่อกันมาจนตกทอด
มาถึงเราจนจนถึงวันเวลาที่พ่อจากไปรู้ๆๆ เราเริ่มปรับตัวได้ในปีที่ ๓ จึงเริ่มใช้เวลาว่าง
ตอนเย็นไปเรียนหนังสือภาคค่ำควบคู่ไปด้วยกับการทำนา มีหลายคนที่ได้เคยดูถูกความ
เป็นอยู่และคบประมาทเราว่าเรียนไปก็แค่นั้น คงเป็นเพราะเราเคยเห็นแม่ลำบากมาตั้งแต่
เราจำความได้ แม่มีภาระหลายอย่างแม่มั่งทำได้เราอายุยังน้อยโอกาสย่อมมีอีกไกลจน
เราเรียนจบ ม.ศ.๓ เราจึงเริ่มเบนเข็มไปอาชีพที่เราเห็นว่าเหมาะสมคืออาชีพ “รั้วของชาติ”
ถ้าไม่มีแม่เป็นตัวอย่างในวันนั้นก็คงไม่มีเราในวันวันที่เราขึ้นด้วยตัวของเราเอง แม่เป็นคนดี
ที่ ๑ ร้านรับเราเริ่มเมื่อวันที่ ๑๕ และคืนเดือนเราจะแหวะเข็มนาแม่เพื่อซื้อของฝากแบ่งเงิน
ให้แม่ใช้จ่ายและไว้ทำบุญ ให้แม่ในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่เพราะแม่ได้ใช้จ่าย ดีกว่าให้แม่ในวันแม่
ไม่ได้ใช้ นานผ่านดินยังไม่กลบหน้าเราขมมน้ำที่ต้องเดินหน้าต่อไป ชีวิตเราคือภักดีเอง
ไม่ได้แต่เราไม่สามารถเลือกและกำหนดชะตาชีวิตเองได้นานรายยังไม่ยอมแพ้ เราถือคติที่ว่าตน
เป็นที่พึ่งแห่งตน “ถึงเราจะก้าวไม่ไกลแต่เราจะไปถึงถึง”

၁၈၈၁.၁.၂၀